

EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK

JEGYZŐKÖNYV

az Országos Erdészeti Egyesületnek Budapesten, az egyesület székházában 1942. évi december 18-án tartott rendes évi közgyűléséről.

Jelen voltak: *vitéz Waldbott Kelemen* báró elnök, *Térfi Béla* és *ifj. Teleki József* gróf alelnökök, *Biró Zoltán* ügyvezető és *Mihályi Zoltán* dr. titkár, továbbá* *Aáron Oktáv*, *Ács Ferenc*, *Ajtai Sándor* dr., *Ajtay Jenő*, *Barkóczy István*, *Bartha Dezső*, *Becker Róbert*, *Beniczky Elemér*, *Birck Oszkár*, *Cebe József*, *Csernó Aladár* dr., *Csép Béla*, *Csizmazia László*, *Csóka József*, *Czillinger János*, *Dercsényi István*, *Dercsényi Kálmán*, *Ebergényi Samu*, *Faber György*, *Fazekas Ferenc* dr., *Felsővályi-Furherr János*, *Festetics Pál* gróf, *Fodor Gyula*, *Földváry Miksa*, *Früstök István*, *Geist Gáspár* dr., *Gellért József*, *Hajdu Gyula*, *Hajdu János*, *Hladonik István*, *Holdampf Gyula*, *Horváth Miklós*, *Horváth Rezső*, *vitéz Istvánffy József*, *Jakóby László*, *Jankovits Rezső*, *Jeszenszky Ferenc*, *Kachelmann Győző*, *vitéz Katapán Ottó*, *Katona László*, *Kálmán Béla*, *dr. Károlyi István* gróf, *Keglevich Gyula* gróf, *Keiner Rezső*, *Klőzel Oszkár*, *Komáromi László*, *Kovács Gábor*, *Kovássy Kálmán*, *Krassay Ágoston*, *Lády Géza*, *vitéz Lámfalussy Sándor*, *Lamm Antal* dr., *Lengvári György* dr., *Lengyel Sándor*, *vitéz Lukács Károly*, *Mailáth György* gróf, *Mayer Aurél*, *Mester János*, *Mikósdy András*, *Modrovich Ferenc*, *Molcsány Gábor*, *Nagy László*, *P. Nagy Sándor*, *Nagy Zoltán*, *Nagypál István*, *Ney Ákos*, *vitéz Onczay László*, *Orosz Antal*, *Osztroluczky Miklós* dr., *Palla Zoltán*, *Papp Béla*, *Papp-Szász Tamás* dr., *Pápay Domokos*, *Partos Gyula*, *Pászthory Ödön*, *Petényi Keresztély*, *Pöschl Ferenc*, *Radó Gábor*, *Regius János*, *Réz Endre*, *Riedl László*, *Rochlitz Béla*, *Rónai György*, *Sallai József*, *Sághi István*, *Schenkengel László*, *Schmid Ernő*, *Schulek János*, *Sébor János*, *Seregély Sándor*, *Sitkey János*, *Stropek Mátyás*, *Szabó Benedek*, *Szabó Géza*, *Szabó Ignác*, *Szarkássy László*, *Szent-Istvány Aladár*, *Szent-Ivány Géza*, *Szeremley Zoltán*, *vitéz Tamás József*, *Takács János*, *Takács Zsigmond*, *Telek István*, *Thiringer János*, *Tolvaly Róbert* („Magyar Fapiac“), *Tóth Bódog*, *Urbánfy Ignác*, *Valnicsek Jánosné* („Internationaler Holzmarkt“), *Vassányi Mihály*, *Velics Gyula*, *Vér Tibor* dr., *Véssei Ferenc*, *Véssei Mihály*, *Vető Gyula*, *Vuk Gyula*, *Wagner István*, *Wagner Márton*, *Zólomy Imre*, *Zoltán János* és *Zsombory Ignác*.

* A névsor nem teljes, mert a résztvevők egyrésze nem írta fel a nevét a jelenléti ívekre.

vitész Waldbott Kelemen báró, elnök: Tisztelt Közgyűlés! Üdvözlöm a megjelent urakat és az Országos Erdészeti Egyesületnek a mai napra kitűzött közgyűlését megnyitom.

Megállapítom, hogy időpontját az alapszabályokban előírt módon s időben közhírré tettük, és a közgyűlés a megjelentek számára való tekintettel határozatképes.

A jegyzőkönyv vezetésére *Mihályi Zoltán dr.* titkár urat, hitelesítésére pedig *Schenkengel László* és *Földváry Miksa* Öméltóságáikat kérem fel.

Távolmaradásukat kimentették: *Esterházy Móric gróf, dr. vitész Festetics Kristóf gróf, Matusovits Péter, vitész Rábay Gyula, Széchenyi Bertalan gróf, Tomasovszky Imre dr., és Tuzson János dr.*

Tisztelettel bejelentem a következő képviselőket.

A M. Kir. Földművelésügyi Miniszter Úr Önagyméltóságát: *Molcsány Gábor* miniszteri osztályfőnök úr Öméltósága;

a M. Kir. Vallás- és Közoktatásügyi Miniszter Úr Önagyméltóságát: *Schenkengel László* miniszteri tanácsos úr Öméltósága;

a M. Kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Tanácsát: *Tárczy-Hornoch Antal dr.* dékán úr Öméltósága;

a Műegyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karát: *Modrovich Ferenc* prodékán úr és *Sébor János* egyetemi ny. r. tanár úr Öméltóságáik;

a Budapesti Mérnöki Kamarát: *Vér Tibor dr.* miniszteri tanácsos, elnök úr Öméltósága;

a Magyar Mérnök- és Építész-Egyletet: *Schulek János* igazgató úr és *Ney Ákos* szakosztályelnök úr Öméltóságáik;

a Magyar Mérnökök és Építészek Nemzeti Szövetségét: *Koiss Géza* ny. miniszteri tanácsos, ügyv. alelnök úr Öméltósága;

az Országos Természetvédelmi Tanácsot: *Földváry Miksa* ny. min. tanácsos, ügyv. alelnök úr Öméltósága;

az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületet: *Jakóby László* szerkesztő titkár úr;

a Magyar Fatermelők, Fa- és Tüzelőanyagkereskedők és Faiparosok Országos Egyesületét: *Vuk Gyula* m. kir. kereskedelmi főtanácsos, elnök úr Öméltósága, *Jordán János dr.* alelnök úr és *Csernó Aladár dr.* főtitkár úr;

a Magyar Gazdatisztek Országos Egyesületét: *Faber György* igazgató úr és *Telek István* főintéző úr;

a Hubertus Országos Magyar Vadászati Védőegyletet: *Festetics Pál gróf* elnök úr Öméltósága;

a Magyar Vadászok Országos Szövetségét: *Szent-Ivány Géza dr.* ügyv. igazgató úr Öméltósága;

a Tiszajobbparti Vármegyék Erdészeti Egyesületét: *vitész Onczay László* m. kir. gazdasági főtanácsos, urad. központi igazgató úr Öméltósága;

a Dél-dunántúli Erdészeti és Vadászati Egyesületet: *Mailáth György* gróf elnök úr Öméltósága;

Budapest. Székesfővárost: *Csizmazia László* szfőv. erdőfőtanácsos úr;

Kassa Sz. Kir. Várost: *Hladonik István* erdőmester úr és

Sopron Sz. kir. Várost: *vitész Tamás József* erdőmester úr képviselik.

Mindnyájukat a legszívélyesebben üdvözlöm, és tisztelettel arra kérem, tolmácsolják megbízóiknak is az egyesületünk ügyei iránt tanúsított meleg érdeklődésükért leghálásabb köszönetünket.

Végtelenül jól esik, hogy a mai nehéz időkben a Földművelésügyi Miniszter Úr Önagyméltósága különös szeretettel gondol reánk, és ezért tisztelettel kérem, méltóztassanak hozzájárulni, hogy hálánknak egy távirati üdvözlésben is kifejezést adhassunk. *(Helyeslés!)*

Szükségét érzem azonban annak is, hogy a magyar kormány fejét, aki földművelésügyi miniszter korában az erdőtörvényt tető alá hozta, és azóta is változatlanul őszinte barátja az erdőgazdaságnak, legteljesebb ragaszkodásunkról biztosítsuk, és további segítő jóindulatát kérjük.

Méltóztassék ezért hozzájárulni, hogy *Kállay Miklós dr.* miniszterelnök úr Önagyméltóságához is ilyen értelemben táviratot intézhessünk. *(Helyeslés!)*

*

Tisztelt Közgyűlés! Sorsdöntő időkben jöttünk össze, hogy megvitassuk a magyar erdőgazdaság számos nehéz kérdését, és keressük a legmegnyugtatóbb megoldások útját.

Tárgyalásainkban és elhatározásainkban vezessen bennünket azoknak az igaz magyaroknak a szelleme, akik minden tettükben csak a haza érdekét tartották szem előtt, s ha kellett, hűségüket és elszántságukat piros vérük hullásával pecsételték meg.

A közelmúltból is világító példaként áll előttünk annak a férfinak az emléke *(a közgyűlés résztvevői felemelkednek és állva hallgatják végig a megemlékezést)*, aki a magyar katona ősi érényeivel és áldozatkészségével országmentő atyja oldaláról indult el, hogy felvegye a harcot a Kelet felől ránk leselkedő veszedelemmel.

Úgy érzem, tisztelt Közgyűlés, hogy első szavunk ma a nemzet nagy halottját, *vitész nagybányai Horthy Istvánt* illeti, aki itt hagyta a békés polgári élet biztonságát, a családi fészek melegét, és ifjú életét adta azokért az eszmékért, amelyeknek a vértanui nélkül nem lenne 1000 eszendő dicsőséges multja mögöttünk és egy jobb jövő reménye szívünkben.

Kormányzóhelyettesünk megdicsóult alakja ma már a legendák csillagos magasságába emelkedett; áldozunk emlékének ko-

moly magunkbaszállással, mélységes tisztelettel, és szilárduljon meg tőle még jobban ragaszkodásunk nemzetünk vezére iránt, akinek törhetetlen helytállása és bölcsessége a köröttünk zúgó fergetegben a mi legnagyobb erősségünk és bizodalunk.

Legyen a kiomlott drága vér a megváltás záloga, és adja a Magyarok Istene, hogy a legnagyobb áldozatot hozó édesatyja megérhesse hazánk teljes feltámadását!

Tisztelt Közgyűlés! Szomorú szívvel kell jelentést tennem arról, hogy az Úristen kifürkészhetetlen akaratából a magyar erdőgazdaság számos kitűnőségét, bátor harcosát ragadta el az elmúlt évben körünkből a halál.

Első helyen kell megemlékeznem — mert talán a legfájdalmasabb az elvesztése — *Inkey Pál* báróról, egyesületünknek a legnehezebb időkben volt alelnökéről, igazgató-választmányunknak haláláig egyik legbuzgóbb tagjáról, akinek nevét az ország egész közigazdasága jól ismerte és becsülte.

Sokrétű és értékes munkásságából is kiemelkednek azok a maradandó eredmények, amelyekkel a szívéhez legközelebb eső gazdasági ágat, az erdőszeteket megajándékozta.

Közel 4 évtizedre terjedő fáradhatatlan tevékenység jutalma volt nemcsak az, hogy saját birtokán megvalósíthatta legszebb elgondolásait, hanem az is, hogy láthatta közéleti harcainak egyre jobban kiteljesedő gyümölcseit: az alföldi erdők gyarapodásában és az Országos Erdőgazdasági Tanács tiszta szakszerűségétől áthatott működésében.

Mélységes fájdalommal gyászoljuk *Inkey Pál* bárónak, a nagyszerű erdőgazdának, az igaz-vadásznak és a magyar halgazdaság vezető egyéniségének az elvesztését; legyen élete és önzetlen fáradozása mindvégig útmutatás a magyar erdőgazdaság minden katonája számára.

Tisztelt Uraim! Közgyűlésünk előkészületei alatt vettük a megdöbbentő hírt, hogy *vitéz Marsóy Ferenc* miniszteri tanácsos, igazgató-választmányunk nagyrabecsült tagja, váratlanul elhunyt.

Mélységes megrendüléssel tekintünk még nyitott sírjára, amely az államerdészet emberfeletti munkával küzdő kis csapatának egyik legnagyobb erősségét fogadja be ma délután magába.

Az erdőrendezési osztálynak volt immár évek hosszú sora óta a vezetője, és ebben a minőségében azt a munkát irányította, amelynek törvényszabta szép feladata, hogy a magyar erdők csonkítatlan fennmaradását biztosítsa, és ígéretes fejlődésüket a korszerű gazdálkodás eszközeivel elősegítse.

Mindnyájan tudjuk, hogy *vitéz Marsóy Ferenc* igazán *hivatásnak* érzett hivatalát egész lélekkel, sőt — sajnos — egészsége feláldozásával látta el. Kivételes munkabírású, vasszorgalmú szak-

ember volt, elhatározásaiban erős jellem, akinek odaadó, mindig csak az ügyet szolgáló buzgósága nemcsak neki, hanem a magyar erdőmérnöki karnak is számos tisztelót szerzett.

Elhunytá pótolhatatlan vesztesége a földművelésügyi minisztériumnak és az egész magyar erdőgazdaságnak. Adja a Mindenható, hogy akik örökébe lépnek, az ő önzetlen, bátor és lángoló honszeretettől fűtött szellemében folytassák azt a munkát, amelyet néki, sajnos, oly korán itt kellett hagynia.

Tisztelt Közgyűlés! Őszinte fájdalommal gyászoljuk azoknak a kedves tagtársainknak az elhunytát is, akik nehéz időkben hagytak itt bennünket, amikor szaktudásukra, lelkes magyar szívükre és az erdőgazdaság iránt mindenkor tanúsított áldozatkészségükre fokozottan szükségünk lett volna.

Mult évi közgyűlésünk óta elhunytak: Babós József, Bártfay Béla, Dufek Pál, Esterházy Pál gróf, Glock Géza, Gyarmathy József, Hinfner György, dr. Hunyady József gróf, Kintses József, Kondor Vilmos, Körmendy Károly, Mándy Sámuel, Gárdonyi Nagy László, Padányi Gulyás Jenő, Pfennigberger Félix, Polyák István, Simonnek János, Szabó Kálmán, Szarkássy János és dr. Zichy Gyula gróf.

Munkájuknak őszinte kegyelettel adózott Egyesületünk az „Erdészeti Lapok“-ban; tisztelettel kérem, méltóztassék hozzájárulni, hogy emléküket jegyzőkönyvünkben is megörökíthessük. (Helyeslés!)

*

Tisztelt Közgyűlés! A súlyos megpróbáltatás, amely alig egy negyedszázadon belül ezúttal másodszor nehezedik hazánkra, rendkívüli feladatok elé állítja a magyar erdőgazdaságot.

Amikor a keresztény és nemzeti gondolat állig fegyverben küzd legádázabb ellenségével, a hazát, vallást és minden előttünk szent eszmét megtagadó, eltiprással fenyegető kommunizmussal, amikor önvédelemből élet-halál harcát vívja úgyszólván egész Középeurópa, kettős kötelesség hárul minden gazdasági ágra s a nemzet minden polgárára.

Biztosítani mindazt, amire nagyszerű honvédségünknek a harctéren szüksége van, és megvédeni itt benn a belső rendet, hogy az itthonmaradottak megfeszített munkája ne csak a hiányzó munkaerőt pótolja, de bőségesen tudja előteremteni azt, amire a hadsereg ütőképességének megőrzéséhez feltétlenül szükségünk van.

Az a nagyfontosságú szerep, amelyet az erdőgazdaság legfőbb terméke, a fa nemcsak építkezéseinkben, de közlekedési eszközeink fenntartásában, a belső szükségletek fedezésében betölt, kétszeresen terhes feladatot ró a magyar erdőszetre.

Hiszen nincs még egy gazdasági ág, amelyik annyira rászorulna a hadiszolgálatot is teljesítő férfi-munkaerőre, mint a mi szakmánk.

Nincs még egy gazdasági ág, amelynek teljesítőképessége elé a termelési helyek szétszórtsága, a távoli fekvés, a közlekedési eszközök hiánya, a nehéz terep- és időjárási viszonyok annyi akadályt állítanak, mint éppen az erdőgazdaság munkája elé.

Országunk örvendetes megnagyobbodása már egymagában is jelentősen fokozta a szükségleteket, s a háborús viszonyok következtében előállott sokkal nagyobb igények még terhesebb és még fokozottabb követelményeket támasztanak a magyar erdőgazdasággal szemben.

A hadiiparok mérhetetlenül felfokozott termelése szénbányászattunktól vár óriási teljesítményeket, s ennek következménye nemcsak az, hogy a házi és ipari tüzelésből kieső szénmennyiségek egy részét vagyunk kénytelenek tüzifával pótolni, de az is, hogy bányáink faszükséglete az utolsó két év alatt közel a kétszeresére fokozódott.

A visszatért területek elhanyagolt vagy szándékosan tönkretett közlekedési eszközeinek helyreállítása újból nagymennyiségű, a békeidők fogyasztását sokszorosán meghaladó, talpfa- és épületfátömegek előállítását várja erdőgazdaságunktól.

Ha ezekhez még hozzávesszük azt az óriási famennyiséget, amelyre a háborús építkezéseken kívül az elmúlt két év árvizei okozta súlyos károk helyreállításához volt szükség, csak akkor tudjuk igazán megérteni annak a feladatnak a fontosságát és nagyságát, amely az utolsó időben a magyar erdőgazdaságra hárult.

Fokozta a nehézségeket az, hogy a megszállás alól visszatért országrészeink erdeit igen sajnálatos állapotban kaptuk vissza.

A közlekedési vonalak közelében fekvő erdőterületek letarolva, a jobb állományok megszagatva, átszálalva, megrongálva várták az otthonába visszatérő magyar erdészetet, és a kopárosodásnak induló területek 10.000 holdjai úgyszólván egyik napról a másikra állították szinte emberfeletti munka elé erdészeti igazgatásunkat.

Létszámában megfogyatkozott, a megcsonkítás ideje alatt annyit szenvedett erdőmérnöki karunk előtt nemcsak a tevékenység lehetősége nyílt meg ezzel, de egyúttal olyan kötelesség terhei hárultak rá háborús nehéz viszonyok között, amelyek a legbékésebb időkben is sok gondot, fejtörést okoztak és roskadásig való fáradozást követeltek volna.

Ma, amikor a megindulás zökkenőin már túl vagyunk, el kell ismernünk, hogy a magyar erdészeti igazgatás nemcsak töretlen akarattal, de annyi hozzáértéssel és munkakészséggel vállalta a sok feladatot, hogy a legsúlyosabb akadályokat máris szerencsésen legyőzte.

Kedves kötelességet teljesítek tehát akkor, amikor ezért az annyi nehézséggel, annyi gánccsal küzdő és mégis sohasem csüggedő eredményes munkáért az Egyesület hálás köszönetét és elismerését tolmácsolom a földművelésügyi minisztérium egész erdő-tisztai karának. (*Lelkes taps!*)

Meg kell azonban állapítanom, tisztelt Közgyűlés, azt is, hogy ebből a fontos és nehéz munkából éppen olyan lelkesedéssel és odaadással vette ki a maga részét a magánerdőgazdaság is, mégpedig a birtokosok és erdőtisztikar egyaránt.

Pedig ennek a gazdaságnak nincsenek hatalmi eszközei, nem áll mögötte az állampénztár nehezen kimeríthető anyagi ereje, sőt a legtöbbször aggodalommal kellett tekintenie az elé, meghozza-e megfeszített munkája legalább azt a legkisebb anyagi eredményt, amire a maga fenntartásához s az ország érdekében is annyira fontos jövőjének a biztosításához elengedhetetlen szüksége van.

Meg kell vallanom, tisztelt Közgyűlés, sokszor fogott el az aggodalom, hogy a magyar erdőgazdaság kimerül a folyton fokozódó bajokkal vívott küzdelemben, és nem tud megfelelni a rá váró feladatoknak.

Hiszen mindnyájunk előtt ismertek, tisztelt Közgyűlés, azok a nehézségek, amelyek a munkaerő megszerzése, a munkások ellátása, a szükséges fuvarerő biztosítása, a szállítási akadályok leküzdése és majdnem minden esetben a szükséges tőke előteremtése terén az erdészet elé tornyosultak. Nem voltak kisebbek ezek a nehézségek a legjobban berendezett gazdaságokban sem, mert hiszen nemcsak a szakértő munkaerő létszáma kisebbedett, hanem az üzemi anyagok és kellékek hiánya is mind a mai napig csak fokozódott, és ezek a körülmények sokszor állították a nagy gazdaságokat is első tekintetre megoldhatatlannak látszó feladatok elé.

Amikor megállapítom, tisztelt Közgyűlés, hogy a magán-erdőgazdaság rendületlen szivóssággal és kötelességtudással küzdött a jobb jövőért, amikor örömmel jelenthetem ki, hogy mindezek ideig sikerrel birkózott meg a súlyos feladatokkal, meg kell egyúttal állapítanom azt is, hogy *igen közel vagyunk már ahhoz a határhoz, ahol a teljesítés lehetősége megszűnik.*

S amikor ezekről a nehézségekről beszélek, meg kell emlékezni arról a munkáról is, amit a feladatok megoldásának megkönnyítése terén az egyesület végzett.

Nyugodt öntudattal állapíthatom meg, tisztelt Közgyűlés, hogy az *Egyesület egyetlen egy időpontot vagy kínálkozó alkalmat nem mulasztott el az erdőgazdaság érdekeinek megfelelő képviselőtére és előmozdítására.*

Hivatalos felszólítás nélkül is számtalanszor kopogtattunk az illetékesek ajtaján, feltárva a termelés annyira fontos munkája elé tornyosuló akadályokat, és sohasem értük be azzal, hogy megállá-

pítsuk a hiányokat, felsoroljuk a panaszokat, hanem *minden alkalommal megfontoltan és következetesen jelöltük meg egyúttal az utat is*, amelyre rátérve a kormányzat lehetővé teheti, hogy a ránk háruló feladatoknak kifogástalanul meg tudjunk felelni.

Kétségtelen, hogy az ellátás sok bajjal küzdött és ma még súlyosabb helyzetben van.

Elmondhatjuk azonban nyugodt lélekkel azt, hogy az Egyesület s a benne tömörült hozzáértő szakemberek mindenkor *jól előre* mutattak rá a várható fejleményekre, és minden ilyen alkalommal megvolt az a szomorú elégtételünk, hogy a következmények bennünket igazoltak.

Ezen a területen is csak köszönettel és elismeréssel tudok megemlékezni arról a megértő, odaadó és önzetlen támogatásról, amelyben minden ilyen irányú megmozdulásunkat a földművelésügyi minisztérium és különösen az erdészeti főosztályok részestették.

Nem rajtuk és nem rajtunk mult, hogy a merev ellenkezésem küzdelmeink jórésze hajótörést szenvedett, s nem ők és nem mi vagyunk felelősek azért, ha most elkésve és még mindig csak részben elfogadott javaslataink nem hozhatnak hamar gyümölcsöket és nem fognak azokra az eredményekre vezetni, amelyekre idejében való megvalósításuk esetén teljes biztonsággal számíthattunk volna.

Küzdelmeinkről majd Ügyvezetőnk Őméltósága és a Titkár úr fognak a tisztelt Közgyűlésnek részletesebben beszámolni, méltóztassék azonban megengedni, hogy én itt egy körülményre még külön és hangsúlyozottan is rámutassak.

Bármilyen súlyosak legyenek is az elénk tornyosuló akadályok, bármilyen aggodalmakat keltsenek is bennünk a befektetésekkel járó kockázatok, nem szabad egy pillanatra sem csüggednünk, és *változtatlanul meg kell maradnunk a kötelességteljesítésnek azon a vonalán*, amelyen erdőgazdaságunk eddig is a legszigorúbb mértékben helytállott.

S a kötelességteljesítésnek ez a vonala nem más, mint *a megfeszített, a fokozott munka*, abban a biztos tudatban, hogy a kormányzat meg fogja találni azt a módot, amely ezt a munkát ránk nézve is eredményessé és sikeressé teheti.

Nem szabad elfelejtenünk, tisztelt Közgyűlés, hogy ez a megfeszített munka, sőt továbbmegyek: *az eredményes termelés elengedhetetlen feltétele nemzetünk és hazánk fennállásának*, s olyan áldozat, amelyet meg kell hoznunk még akkor is, ha a mai viszonyok közt az összeroppanás veszedelmével fenyegetne is bennünket.

Meggyőződésem, tisztelt Közgyűlés, hogy lankadatlan erővel vívott folytonos küzdelmünk el fogja érni a ránk nézve is elenged-

hetetlenül szükséges eredményt, és végül sikerül kiharcolnunk azokat a feltételeket, amelyek hazai erdőgazdaságunkat az anyagi összeomlás veszedelmétől megmentik.

Rendíthetetlenül bízom abban, tisztelt Közgyűlés, hogy a magyar erdőgazdaság töretlen erővel fog kikerülni a mai nehéz idők gazdasági küzdelmeiből, s még a mainál is fontosabb alkotó-eleme lesz a szebb, a jobb magyar életnek, a boldogabb magyar jövődönnek.

Ennek a biztos tudatában van szerencsém a megjelent Urakat mégegyszer üdvözölni, és mai közgyűlésünket megnyitom. *(Hosszantartó lelkes taps!)*

Térfi Béla alelnök *(napirend előtt)*: Tisztelt Közgyűlés! Mint ennek a népes erdészcsalád, sajnos, egyik legidősebb tagjának, engedjék meg, hogy az egész család nevében melegen üdvözöljem a *Pater Familias*-t abból az alkalomból, hogy a Kormányzó Úr a m. kir. titkos tanácsosi méltósággal tüntette ki. *(Lelkes taps és éljenzés!)*

Mi, akik Önagyméltóságát hosszabb idő óta ismerjük, tiszteljük és becsüljük, nagyon is jól tudjuk, milyen odaadó munka jutalmát nyerte most el. Ezért őszinte büszkeségünk és örömünk a kitüntetése! *(Úgy van!)*

A titkos tanácsosi méltóság jelzője, a „titkos“ szó, tulajdonképpen éles ellentétben áll elnökünk egyéniségével, mert ő elgondolásait, elveit mindig nyíltan, bátran és keményen küzdve a megvalósulásukért szokta kifejezésre juttatni, bárki legyen, akivel szemben áll.

Ez volt az, amit mi benne mindig becsültünk, és amiért vezérünkévé választottuk.

Szívünk mélyéből fakad tehát kérésünk a Mindenhatóhoz, adjon sok ilyen *Waldbott Kelemen* az országnak és ezt az egyet, a miénket, pedig tartsa meg jó egészségben még igen sokáig nekünk! *(Szűnni nem akaró taps!)*

vitész Waldbott Kelemen báró, elnök: Hálásan köszönöm kedves Barátomnak, egyesületünk alelnökének azokat a rendkívül megtisztelő, kedves szavakat, amelyeket hozzám intézett abból az alkalomból, hogy a Főméltóságú Kormányzó Úr szerény közigazdasági tevékenységemet magas kitüntetéssel jutalmazta.

Én úgy érzem, — és igen szeretném, ha mindenki ugyanígy fogná fel, — hogy ez minden munkatársamnak szól. Kérem tehát őket fogadják kitüntetésemet kitüntetésnek a maguk részére is.

Életpasztalataim arra tanítottak engem, hogy egy kitüntetés csak akkor válik igazán értékévé, ha az a munkatársak és bajtársak között is visszhangra talál.

Nagyon jól esett, hogy olyan sok helyről és olyan kedves, megleghangú köszöntéseket kaptam, mint ahogy most az egyesület részéről is.

Ez megnyugtat engem és ígérem, hogy szerény erőmet a jövőben is elsősorban a magyar erdőgazdaság rendelkezésére bocsátom. (*Hosszantartó taps!*)

Felkérem az Ügyvezető Urat, legyen szíves a közgyűlést erdőgazdaságunk helyzetéről tájékoztatni.

Bíró Zoltán ügyvezető: Tisztelt Közgyűlés! Elnök Urunk Önagyméltóságának mélyenszántó és a részletekre is kiterjedő megnyitója után rám talán inkább csak az a kötelesség hárul, hogy bizonyos mértékig számszerűleg világítsam meg súlyos feladatainkat és rámutassak arra a mérhetetlen felelősségre, amely ma a magyar erdőgazdaságot terheli, s röviden beszámoljak arról, milyen lépéseket tett egyesületünk abban az irányban, hogy az erdőgazdasági termelés elől a nehézségeket elhárítsa.

Hazánk szerencsés megnagyobbodása a Délvidék visszatérésével fában szegény s meglevő erdeinktől nagy távolságra fekvő területeket hozott vissza.

Enyhén számolunk, ha ennek az áldott országrésznek a tűzifaszükségletét csak évi 50.000 vasúti kocsirakományra becsüljük; ebből az itt visszakerült erdők számottevő hányadot nem tudnak fedezni.

Maga ez a mennyiség is jelentős tétel, hiszen durván odavetett számítással kerekén 1 millió úrméter tűzifatöbbletnek felel meg, amelynek az előteremtéséhez az erdélyi részeket mindmostanáig nem vehettük számításba. Hiszen a szeretfalva—dédai vasút, amely Erdélyt véglegesen bekapcsolta az ország közellátásába, a kormányzatnak minden elismerést megérdemlő gyors és megfeszített munkája ellenére is, csak a közelmúltban nyílt meg, addig pedig a kétszeres átrakással járó kisvasúti szállítást úgyszólván teljes egészében a még égetőbbben szükséges fenyőfaanyagok szállítása kötötte le.

Közel 300.000 vasúti kocsirakományra tehetjük ma azt a tűzifamennyiséget, amelynek távoli vidékekről közforgalmú szállítási eszközök igénybevételével kell a fogyasztóhoz eljutnia, s ebbe még nem számítottam be azt az ugyancsak jelentős tűzifamennyiséget, amelyet a helyi szükségletek kielégítésére kell fordítanunk.

Megnövekedett széntermelésünk már magát a fenyőbányafaigényeket is 400.000 köbméteren felül fokozta, s legalább másfélszáz ezer köbmétert tesz ki a keménybányafa-szükséglet. Ezzel együtt tehát megközelíti a 600.000 köbmétert az a bányafa-mennyiség, amelyet a magyar erdőgazdaságnak ma feltétlenül elő kell állítania.

Köztudomású, hogy a M. Kir. Államvasutak erre az évre jóval több, mint 2 millió darab talpfa szállítására írtak ki verseny tárgyalást; ez a mennyiség az utolsó év valóságos termelése, több mint kétszeresen meghaladja.

De igen fontos feladat vár erdőgazdaságunkra a cserzőanyagok szolgáltatása terén is, mert hiszen ma a belföldön kell gondoskodnunk arról, hogy a hazai kivonatoló gyárak 4000 vasúti kocsirakományt meghaladó tölgy- és lúckéreg-szükségletét el tudjuk látni, mivel enélkül bőrgyáraink folytonos üzemét biztosítani nem tudjuk.

Itt, ahol szakértőkkel állok szemben, felesleges ezek után a számadatok után külön hangsúlyoznom, mekkora felelősség súlya nehezedik nemcsak az erdőgazdaságra, de a tulajdonosok és vezetők mindegyikére egyénenként is, mert hiszen be kell látnunk, hogy ezeket a szükségleteket csak akkor tudjuk fedezni, ha mindenki a maga teljes készségét és megfeszített munkaerejét állítja sorompóba.

Be kell látnunk, hogy a normális, a szigorúan rendszeres gazdaságnak megfelelő termelés hozadékából ezeket a nélkülözhetetlen szükségleteket fedezni nem tudjuk, és be kell látnunk azt is, hogy a kormányzat *a nemzet érdekében* volt kénytelen a kényszertermelések annyira nem rokonszenves eszközehez nyúlni, mivel e nélkül a legszükségesebbek előállítását sem tudná biztosítani.

Meggyőződésem az, hogy erdészeti igazgatásunk éppen olyan fájó szívvel nyúl a sok esetben a jövőt szolgálni hivatott közepkorú állományok vagy közelebb fekvő erdőrészek kitermeléséhez, mint mi magunk.

De nyomja el ma bennünk a szakember fájó érzését és aggodását a mérhetetlen felelősség és a nemzettel szemben való kötelesség tudata! Méltóztassanak elhinni, hogy ezeket az áldozatokat ma a kormányzat hosszas megfontolás alapján és azért követeli, mert arra a harcban álló nemzet szükségleteinek a fedezésére feltelesenül szüksége van.

Egyesületünk már hosszabb idő óta érezte, hogy ezeknek az időknek el kell következniök, s ezért mozgatót meg mindent, hogy megfelelő szervezéssel, a munkaellátás terén elérhető könnyítésekkel segítse elő ennek az óriási feladatnak a lebonyolítását.

Méltóztatnak emlékezni rá, hogy már utolsó közgyűlésünket megelőzően is előterjesztéssel fordultunk a kormányzathoz, kérve a munkás-ellátásnak a termelő üzemeken keresztül való biztosítását, mégpedig nemcsak az élelmiszerekre, de a legszükségesebb iparcikkekre kiterjedően is.

Nagy aggodalommal mutattunk rá már ekkor a fuvarbérek ugrásszerű emelkedésére, s kértük, hogy a fuvarerő szükségletei-

nek a fedezésében is legyen a kormányzat hathatósan segítségünkre.

De rámutattunk arra a sajnálatos körülményre is, hogy számos vidéken a munkakedv erős ellanyhulása volt észlelhető; ezért kértük, hogy az erdőgazdaságokat nyilvánítsák hadiüzemekké, s a kellő munkás- és fuvaroslétszámot szükség esetén katonai szervezéssel is biztosítsák.

Végül rámutattunk arra, hogy mindezekben az intézkedéseken felül még szükség lesz arra, hogy a gazdasági életben már túlhaladott árak felülvizsgálatával ösztökélje a magánmunkát is a kormányzat a fokozottabb erőfeszítésre, mert a katonai szervezet az igen nagy számú kisebb termelésekhez csak nehezen juthat el.

Meg kell vallanunk, hogy első felterjesztéseink számbavehető eredménnyel nem jártak.

Kétségtelen, hogy az ez év elején megismétlődött árvíz-katasztrófa, a silány termés más, ugyanolyan fontos feladatok elé állították a kormányzatot. Egyesületünk ennek ellenére is kötelességének ismerte, hogy minden 2—3 hónapban külön felterjesztésekben mutasson rá az előrelátható nehézségekre, s az Anyaghivatal kebelében, de a rokontestületek keretében is, felhívja a kormányzat figyelmét a teendők sürgősségére és fontosságára.

Legutolsó — ez évben harmadik — ilyentárgyú felterjesztésünket a Magyar Fatermelők, Fa- és Tüzelőanyagkereskedők és Faiparosok Országos Egyesületével teljes egyetértésben együtt nyújtottuk át a kormányzat illetékes tényezőinek.

Az azóta eltelt közel 3 hónap alatt a szervezési munkálatok meg is indultak, és ma már országszerte folyik a szükséges munkaerő katonai segítséggel történő igénybevétele.

Félhivatalos értesülés alapján kérjük ezért itt arra összes birtokosainkat és erdőtisztjeinket, méltóztassanak mindenütt, ahol ebből a szempontból nehézségek támadnak, lehetőleg azonnal az illetékes erdőigazgatósághoz fordulni és a teendők részletes megjelölésével segítséget kérni.

Valószínűnek tartjuk, hogy különösen az első időkben, amíg a kezdet nehézségein túlesünk, a munka nem jár majd a kívánt gazdasági eredménnyel, sőt sok vonatkozásban ráfizetéssel zárul.

Mégis esdve kérjük, *méltóztassanak mindent elkövetni nemcsak abban az irányban, hogy a meglévő készleteket a leggyorsabb ütemben le tudjuk szállítani, de abban az irányban is, hogy a jövő évi szükséglet ellátásához megkívánt famennyiség kitermelése is teljes erővel meginduljon.*

Necsak az elsőrendű közérdeket méltóztassék benne nézni, de azt is, hogy kormányzat és nemzet joggal fordulnak el az olyan ágazattól, amelyik a mai nehéz időkben nem követ el mindent,

hogy a reá háramló súlyos kötelezettségeknek minden tekintetben megfeleljen.

Nekem meggyőződéseim, tisztelt Közgyűlés, hogy Elnök urunk Önagyméltósága a jövő évi közgyűlésen épp oly nyugodt lélekkel fog beszámolni az egész magyar erdőgazdaság megfeszített munkájáról és pontos köteleességteljesítéséről, mint amilyen nyugodt lélekkel azt ma megtehetette.

De kérő szóval kell fordulnom, tisztelt Közgyűlés, a kormányzat felé is, hogy jogos és méltányos kéréseinknek azt a részét, amelynek teljesítése még nincs folyamatban, váltsa minél előbb valóra, mert sohasem volt erre a támogatásra az erdőgazdasági munkának akkora szüksége, mint ma és a most elkövetkezendő időkben! (Úgy van!)

*

A termelés és gazdaság kérdésein kívül állandó és szorgos gondoskodásunk tárgya volt a szakoktatás ügye és azoknak a nehézségeknek az elhárítása, amelyek az örvendetesen meggyarapodott hallgatóság anyagi és szellemi ellátása elé tornyosultak.

Kérréssel fordultunk az illetékes miniszter urakhoz a tanárszegedi állások megnyugtató formában való biztosítása és egy újabb tanszék szervezése tárgyában, s kértük a kormányzattól azt is, hogy a soproni diákokthoz felépítésével tegye lehetővé a fiatalság megfelelő elhelyezését.

Örömmel jelenthetem a tisztelt Közgyűlésnek, hogy a Kultuszminiszter Úr legutóbb a Felsőházban kilátásba helyezte ezeknek a kérdéseknek a megoldását, valamint azt is, hogy az 1944. évi költségvetésben gondoskodni fog az annyira szükséges erdőhasználati tanszék részére egy rendes tanári állás szervezéséről.

Különösen hálás köszönettel kell megemlékeznünk a Földművelésügyi Miniszter Úrnak arról a rendelkezéséről, amellyel ebben az évben is igen jelentős összeget biztosított a főiskolai hallgatóknak tekintélyes ösztöndíjakkal való támogatására.

*

Röviden ezekben kívántam vázolni, tisztelt Közgyűlés, azt a munkát, amelyet Egyesületünk az erdőgazdaság érdekeinek biztosítása érdekében kifejtett s az eredményeket, amelyeket ezen a téren elért.

Nem fejezhetem azonban be beszámolómat a nélkül, hogy ne emlékezném meg hálás köszönettel arról a teljesmértékű, megértő támogatásról, amelyet mind a Földművelésügyi Miniszter Úr Önagyméltósága, mind az erdészeti főosztályok vezetői és minden tagja az Egyesület és annak munkája iránt tanusítottak.

Mindenkor hűséges fegyvertárs gyanánt állottak mellettünk az első arcvonalban, s ami eredményt elérnünk sikerült, an-

nak legnagyobb része az ő eredményes támogatásuknak köszönhető.

Fogadják érte az Egyesület és az egész magyar erdőgazdaság őszinte, hálás köszönetét.

Bennünket pedig, tisztelt Közgyűlés, ennek a megértő támogatásnak a biztos tudata lelkesítsen a további munkára és erőfeszítésre, hogy a ránk háramló súlyos és felelősségteljes kötelességnek becsülettel meg tudjunk felelni! (*Hosszantartó, lelkes taps!*)

vitéz Waldbott Kelemen báró, elnök: Hálásan köszönöm a Közgyűlés nevében Ügyvezetőnk igen értékes előadását. Felkérem a Titkár Urat, legyen szíves jelentését előterjeszteni.

Mihályi Zoltán dr., titkár: Tisztelt Közgyűlés! Egyesületünk közgazdasági tevékenységét az elnöki megnyitó és Ügyvezetőnk beszámolója ismertette, nekem tehát mindössze belső életünkről kell megemlékezniem.

Mondanivalómat nagyon rövidre szabhatom, mert hiszen amikor a gazdasági élet általában pang vagy nehézségekkel küzd, szellemi téren is bizonyos fokú ellanyhulás következik be.

Ma mindenkit anyagi gondok terhelnek, a magánéletet át-meg átszövik a nemzet élet-halálharcának a megnyilvánulásai, ennek pedig természetes következménye, hogy a békeévek számos elgondolásának, tervének, vágyának a megvalósításához hiányzanak a *lelki előfeltételek*.

Nem anyagi okok tehát azok, amelyek társadalmi és hivatásrendi erőfelfejtésünket szűkebb keretek közé szorították, hanem a nehéz magyar sorsnak és a gondjainkra bízott gazdasági ágának azok a külső és belső válságai, amelyről éppen az előbb méltóztattak világos, meggyőző erejű képet kapni.

Ügy érzem, Uraim, *ilyen időkben* nem is illik, hogy vagyoni helyzetünk apró részleteit tárjam Önök elé.

De annyit mégis meg kell állapítanom, hogy az egyesületi élet elemi feltételei ma már — Istennek hála — nem hiányoznak. Munkakészségünk a reánk háruló gyönyörű feladatok tüzeiben csak megedződött; a többit — azt hiszem — nyugodtan rábízhatjuk a Gondviselés bölcsességére és a velünk közösséget vállalók ragszkodására.

Taglétszámunk — néhány lelkes erdőfelügyelő kartársunk megértő segítségével — jelentékenyen szaporodott; ma már túlléptük az 1400-as számot! (*Éljenzés!*)

Az erdőbirtokossági társulatok — különösen az erdélyiek — példát mutatóan tömegesen csatlakoztak hozzánk, úgyhogy tagdíjbevételünk kb. 50%-kal emelkedett. Különösen ki kell emelnem *vitéz Istvánffy József* m. kir. főerdőtanácsos, besztercei erdő-

igazgató úr nagyértékű fáradozását, aki a naszódvidéki községeket mind behozta egyesületünkbe.

Ezek közül többen szaktanácsainkat is igénybevétték már, és szorgalmas olvasói, sőt hirdetői is lapunknak.

Bátor vagyok erre a tényre nyomatékosan rámutatni, mert meggyőződésem szerint ez a helyes útja az érdekképviseleti munkaközösség teljes kifejlődésének.

A Földművelésügyi Miniszter Úr Önagyméltósága megkülönböztetett jóindulatában részesít bennünket. Az évi rendes 15.000 P segélyen felül ebben az esztendőben még külön 25.000 pengőt volt kegyes kiutalni számunkra, hogy az egyesületi helyiségek tatarozásának régi tervét végre valóra válthassuk.

Amikor itt a közgyűlés színe előtt is leghálásabb köszönetünket nyilvánítjuk Önagyméltóságának a jószívvel nyújtott támogatásért, legyen szabad hangsúlyoznom, hogy fényes külsőségekre soha sem törekedtünk. Ha a jövőben méltóbb keretek közt fogadhatjuk vendégeinket, ez annak a megbecsülésnek a jele, emellyel a magyar erdőgazdaság legfőbb öre háromnegyed évszázad önzetlen munkáját megjutalmazni és Egyesületünket a további harcokhoz felvértezni kívánta.

Hiszen *Bánffy Dániel* báró nevéhez fűződik Egyesületünk fejlődésének talán egyik legjelentősebb fordulópontja. Az ő bizalma juttatta nekünk az érdekképviseleti hatáskört, amely egészen új távlatokat nyitott meg előttünk.

A háborús nehézségek, sajnos, egyelőre gátat vetnek annak, hogy a szellemi és gazdasági téren egyaránt igen kívánatos teljes mértékű összefogás máról-holnapra megvalósulhasson. De bizonyos vagyok benne, hogy mihelyt a mindennapi gondok enyhültével a lelkek ismét megnyugszanak, és fogékonyakká válnak a közönség eszméi iránt, erős és termékeny munka indul meg majd a magyar erdőgazdaság *egyetem*es céljainak az eléréséért.

És ennek a törekvésnek — hiszem — nemcsak az eddig is komoly áldozatokat vállaló nagybirtok lesz az egyedüli hordozója, de felsorakaznak melléje a kisebb erdőknek ma még sokban idegenkedő tulajdonosai is.

Rá kell mutatnom arra, hogy ha előrelátó kormányintézkedés már évtizedekkel ezelőtt megteremtette volna az összefogás lehetőségét, *vagy akár parancs erejével kikényszerítette volna azt*, a mostani világégés olyan szervezetben találhatta volna a magyar erdőgazdaságot, amely sokkal kevesebb megrázkódtatással, az egyén és a köz számottevő károsodása nélkül birkózott volna meg az időközben támadt akadályokkal.

Mert vajjon ki merné pl. kétségbe vonni, hogy ha az Alföld fásítása boldog emlékű *Kaán Károly* elgondolása szerint és Egyesületünk ismételt sürgetésének megfelelően, már 20 évvel ezelőtt

birtokba vehette volna a neki szánt területet, akkor ma lényegesen kisebb lenne a főváros és a magyar síkság tűzifa-ellátásának a gondja.

Mély tisztelettel köszönjük meg tehát a Földművelésügyi Miniszter Úr Önagyméltóságának azt a bölcs elhatározását, amelylyel a jobb és áldásosabb jövő előfeltételeit kívánta megteremteni, amikor az érdekképviselő hivatásrendi szervezetének az alapjait lerakta.

Tisztelt Közgyűlés! Erdőgazdaságunk teljesítőképességének a fenntartásáért vívott nehéz harcunk — méltóztattak hallani — ebben az évben, sajnos, nem sok eredménnyel járt. De ha igaz az a tétel, hogy a tisztességes, becsületes munka csak ideig-óráig lehet szerencsétlen áldozata kedvezőtlen körülményeknek, mert egyszer mégis eljut a napos oldalra és teljes elégtételben részeseül, akkor nekünk is hinnünk kell, hogy amennyi munkával, áldozatkészséggel, szaktudással és hazaszeretettel a magyar erdőbirtokosok és erdőmérnökök a közgazdasági életünkben számunkra kijelölt feladatok hiánytalan elvégzésére törekedtek, nem maradhat meddő küzdelem és valóra nem válható ábránd! *(Úgy van!)*

Hiszen ha megszűnik a munka az erdőben, ha nem jut el a bányafa, a talpfa rendeltetési helyére, ha a lakásokba nem kerül tűzifa, megáll az élet, felborul a rend és vége mindennek.

Ezért nem lehet célunk a múlt hibáinak a kitergetése, csak a sürgős és hatékony orvoslás szorgalmazása!

Méltóztattak hallani, nem az egyesületen múlt, hogy sok minden másként történt, mint kívánatos lett volna, annak ellenére, hogy nem elégedtünk meg a panaszok és javaslatok pusztá papírratevésével, hanem a törvényhozásban, politikai tárgyalásokon, és mindenütt, ahol erre lehetőség nyílt, az élőszó erejével is megkíséreltük — ismételten — igazunk győzelmét kiharcolni.

És annyi balszerencse után mégis azt kell mondanunk, ha a kormányzat bölcsessége sok nehéz kérdésben megtalálta a legcélszerűbb megoldást, az ajtónkon kopogtató szükség parancsszavára bizonyára megadja végre az erdőgazdaságnak is, ami azt megilleti.

Hiszen egyik, hosszú éveken át hiába hangoztatott panasz: a szakember-felesleg — Istennek hála — máról-holnapra önmagától megszűnt, sőt ma már az ellenkező végtel okoz komoly gondot.

Ezidőszerint nincsen egyetlenegy állásnélküli erdőmérnök az országban, és egyesületünkhöz hónapok óta nem fordult senki sem elhelyezkedés érdekében. Az állami szolgálat a szűkösebb kenyér mellé ma igen szép előmeneteli lehetőséget ad, a magán-gazdaságban viszont bővebbek az anyagiak, és a nagy kereslet egyéb vonatkozásban is sok kedvező változást hozott. A magyar erdőmérnöki karnak tehát csak egy lehet a kívánsága: adja a

Mindenható, hogy békés és termékeny munkában szolgálhassa hazáját a jövőben is.

Ehhez Egyesületünk a maga részéről is minél többel kíván hozzájárulni.

Elsősorban a szaklap hivatása lenne, hogy a szellemi együttműködést biztosítsa és a leghelyesebb elgondolások megvalósításának az útját egyengesse.

Sajnos: „*inter arma silent musae*“, ma már alig ír valaki. Két évvel ezelőtt még a terjedelem-korlátozás okozta torlódás miatt panaszkodtam, ma mindössze egy-két füzetre való kézirat van a szerkesztő asztalán.

Jól ismerem a nehézségeket — a fizikaiakat és lelkieket egyaránt — amelyek ma a szakirodalmi munkásság kerékkötői, mégis arra kell kérnem kartársaimat — az állami szolgálatban állókat is — *ne hagyják elsovadni az irodalmat*, mert szellemi élet nélkül nincs gazdasági fellendülés, de élet sincs, legfeljebb lét.

Nem öröm nékem annak a közlése, hogy a hivatalosan elrendelt szabványosítás folytán január hó 1-től kezdve lapunk 81 éven át változatlanul maradt méreteit 1½ cm-rel csökkentenünk kell. A papiros is gyengébb minőségű lesz, de viszont lényegesen drágább. Pedig az 50 oldalas füzetekért már ma is többet kell fizetnünk, mint azelőtt 100 oldalért.

Ha ezek a terhek a jövő évben tovább növekednek, mégis csak meg kell fognunk azt a mentőkötelet, amelyhez eddig nem nyultunk, és tagdíj felemelésre vonatkozólag kellene — bár nagyon nem szívesen — javaslatot tennünk.

Tisztelettel bejelentem, hogy hosszú, ezer nehézségekkel küzdő munka eredményeképpen néhány hét múlva megjelenik a régóta várt, két év óta ígért Erdészeti Zsebnaptár. (*Taps!*) 700 oldal helyett 1400 oldalt adunk, mégpedig többszörösen átrostált, kiegészített és javított anyagot; hiszem, hogy beváltja a hozzája fűzött reményeket.

Akik írták — Műgyetemünk erdőmérnöki osztályának nagyrabecsült tanárai és néhány lelkes magyar erdőmérnök — az egész szakközönség osztatlan háláját és elismerését érdemelték ki.

Elsősorban azért, hogy súlyos hivatali elfoglaltságuk ellenére vállalták a felelősségteljes munkát; de azért is, hogy önmagukat folyton bírálva, valóban tudásuk javát adták mindnyájan.

Mint a szakunkért semmi áldozattól vissza nem riadó készségnek, lelkiismeretességnek és kitartásnak fényesen ragyogó példáját, külön is ki kell emelnem Krippel Móric ny. egyetemi tanár úr Öméltóságát, kedves volt professzorunkat és egyesületünk nagyrabecsült tiszteletbeli tagját, aki előrehaladott korával és gyakran betegséggel küzdve, hosszú gyakorlati szolgálata számos

tapasztalati adatát és érdemekben gazdag tanítómesteri pályájának maradandó eredményeit bocsátotta rendelkezésünkre. Áldja meg az Isten érte! (*Lelkes taps és éljenzés!*)

Most csak arra kérem a közgyűlés nyilvánosságán keresztül a magyar erdőgazdaság valamennyi munkását, segítségnek bennünket a Zsebnaptár tökéletesítésében őszinte és tárgyilagos bírálatokkal, mert a hibákat csak úgy küszöbölhetjük ki, ha megmutatják nekünk, hol és mit kell javítanunk.

*

Tisztelt Közgyűlés! A közös célok eléréseért folytatott küzdelem multhatatlanul szükségessé teszi, hogy továbbra is bensőséges kapcsolatokat tartsunk fenn egyfelől a műszaki testületekkel, másfelől a gazdasági érdekképviselletekkel.

Az Országos Magyar Bányászati- és Kohászati Egyesülethez a selmeci hagyományok eltéphetetlen szálai fűznek bennünket, a Magyar Mérnök és Építész-Egylet pedig igaz kartársi együttérzéssel támogatja minden törekvésünket; ezt nem csekély részben elnökének, *Biró Zoltán* Öméltóságának köszönhetjük. (*Taps!*)

Nagyon kívánatos lenne, ha az Egylet erdőmérnöki szakosztálya a múlt évben megindított igéretes munkát továbbra is, sőt fokozott mértékben folytatná.

Örömmel számolok be arról, hogy az Egyletnek a *Verein Deutscher Ingenieurure* hatalmas szervezetével közösen rendezett külföldi csereelőadásai sorában *Luncz Géza dr.* m. kir. erdőtanácsos, egyetemi m. tanár, kedves kartársunk Berlinben komoly súlylyal képviseli a szakosztályt. Két előadása közül az egyikben az új magyar erdőtörvényt és alföldfásítási törvényünket hasonlítja össze más államok azonos irányú jogalkotásaival, a másikban pedig erdészetiünknek a háborús gazdálkodás terén a termelés fokozása érdekében tett intézkedéseit ismerteti.

Különösen ki kell emelnem, hogy Elnök urunk Önagyméltósága, mint a Nemzetközi Erdészeti Központ elnöke, ebben az évben is igen jelentős lépéssel vitte előre a nagyrahatott s igazán a népek egymásratalálását, közös erő kifejtését szolgáló ifjú intézmény fejlődését.

Javarészt Önagyméltósága odaadó fáradozásának köszönhető, hogy a Központ legutóbbi, Bécsben tartott bizottsági ülésén megalkult a Nemzetközi Faértékesítési Bizottság, amely mint független és érdektelen szervezet a némi idegenkedéssel fogadott „nagytergzdálkodás“-nak kétségtelenül sok helyes elvét valósíthatja majd meg a kis nemzetek érdekeinek lelkiismeretes szemmelátásával.

Meg kell emlékeznem arról is, hogy az egyre jobban elmélyülő barátság kötelékei fűznek bennünket a Magyar Gazdatisztek Országos Egyesületéhez is.

Ennek a jegyében tartotta Ügyvezetőnk a II. Gazdatiszti Továbbképző Tanfolyamon „Az erdész és a gazda“ című nagyszerű előadását, amelynek elsősorban a gazdatiszti kar vezető egyéniségei adóztak a legteljesebb elismeréssel. Nemcsak azért, mert magával ragadó retorikai remekmű volt, hanem főleg azért, mert az igazság meggyőző ereje s a megértésre törekvő őszintesége szólt belőle a hallgatósághoz, bátran, tárgyilagosan és sok baráti melegséggel. (Taps!)

Amikor a mezőgazdasági társadalombiztosítás frissen elkészült épületét kell a korszerűség, a szociális fejlődés kívánalmainak megfelelően berendezni, hogy a magyar föld látástól-vakulásig dolgozó szerény munkásai békés, nyugodt öregséget találhassanak benne, *Faber György* igazgató úr, kedves barátunk, a sok csatában megedzett kitűnő harcos, mindig maga mögött tudhatja egyesületünk teljes súlyát.

Tisztelt Közgyűlés! Január hó végén rendezi meg az Országos Sajtókamara a magyar szaklapok első kiállítását, amelyen folyóiratunk a multjának megfelelő keretben vesz részt.

Elhatározott szándékunk, hogy ezt az alkalmat is felhasználjuk az erdőgazdaság jelentőségének a nagyközönség legszélesebb rétegeivel való megismertetésére.

Mert kétségtelen, hogy még mindig nagyon keveset tudnak rólunk, és bizonyára ez is egyik oka annak, hogy nem jutottunk el még ahhoz a szerephez, amelyet közgazdasági súlyunk szerint megérdemelnénk.

Igen fontos tehát, hogy mindenütt, ahol csak alkalom adódik, hallassuk szavunkat. Ezért kell a magyar erdőmérnököknek a mérnöki és gazdasági testületek munkájában is résztvenniük, mert *csak az a gazdasági ág érvényesülhet, amelynek kemény és harcra-kész képviselői vannak.*

Külön szerencséje Egyesületünknek, hogy elnöke személyében ilyen férfit tisztelhet vezetőjének. Az a legfelsőbb helyről jövő kitüntetés, amely évtizedes közgazdasági tevékenységének az elismerése, főleg az erdőgazdaság fejlesztéséért végzett munkájának a jól megérdemelt jutalma.

Büszke örömmel hisszük, hogy Önagyméltósága elsősorban a mienk, hogy Egyesületünket továbbra is, sőt fokozott mértékben szíve-ügyének tekinti, szeret bennünket, és igazán boldog elnökünk lesz majd az összes magyar erdők képviselőinek nagy ünnepi közgyűlésén is. (Taps!)

vitéz Waldbott Kelemen báró, elnök: Azt hiszem, az egész közgyűlés kívánságának tesztek eleget, amikor a Titkár úrnak jelentéséért őszinte köszönetemet fejezem ki. Kíván valaki az elhangzottakhoz hozzászólni?

Modrovich Ferenc: A Műegyetem bánya-, kohó- és erdőmérnöki kara nevében hálás köszönetét fejezi ki az Egyesületnek a tanársegédi kérdés kedvező megoldása és a nagy hiányt jelentő új tanári állás szervezése érdekében kifejtett fáradozásáért.

Geist Gáspár dr.: A közgyűlés résztvevőinek a köszönetét fejezi ki az erdőgazdaság helyzetére vonatkozólag adott részletes tájékoztatásért.

Az Egyesület valóban minden lehetőt elkövetett a faellátás nehézségeinek a kiküszöbölésére, sajnos, azonban nem sok eredménnyel. Éppen ezért szükségesnek tartja, hogy a közgyűlés is hangsúlyozottan felhívja az illetékesek figyelmét a helyzet tartóhatatlanságára. (*Ügy van!*) Minden erdőbirtokos készséggel hajlandó súlyos áldozatokat is hozni az ország javáért, de a mai körülmények a termelést teljesen lehetetlenné teszik. Ha az érdekeltek nem emelik fel a szavukat, a hatóságok és a fogyasztó közönség könnyen arra a meggyőződésre juthatnak, hogy az erdőbirtokosok még most is megfelelő haszonnal termelnek.

Az Országos Magyar Gazdasági Egyesület a mezőgazdasági termékek árának a felemeléséért folytatott küzdelmében csak akkor ért el némi sikert, amikor árelemzéseit a földművelésügyi minisztérium kebelében működő Országos Mezőgazdasági Üzemi- és Termelési Költségvizsgáló Intézet is felülbírálta, és azok helyességét igazolta. Ezen az úton kellene az erdőgazdaságnak is jogos kívánságai érvényesítését megkísérelni. Az állam maga is erdőbirtokos, számos kitűnően képzett szaktisztviselője van, akik a leg gondosabb mérlegelés alapján állítanak össze a szükséges árelemzéseket; ezeknek az elfogadása pedig remélhetően az árak méltányos felemelését eredményezné. (*Zajos taps!*)

vitéz Waldbott Kelemen báró, elnök: Öszinte köszönetét fejezi ki a tárgyilagos fejtegetésekért. Nem büszkesége az Egyesületnek, hogy eddig minden, a helyzet javítására irányuló fáradozása hajótörést szenvedett. Az általános felfogás sajnos az, hogy a régebben tisztességes megélhetést nyújtó erdőbirtok ma is könnyen elbírja azokat az áldozatokat, amelyeket a kormányzat tőle megkíván.

Áldozatot ma minden tisztességes magyar ember készséggel vállal, de meg kell vizsgálni, vajjon az valóban a köz és a haza javát szolgálja-e. A munka- és fuvarbér-uzsorából azonban az országnak semmi haszna nincs. A helyes megoldás tehát csak az lehet, hogy a munkások és fuvarosok tisztességes keresetének a biztosításával és ellátásuknak a termelő üzemeken keresztül történő intézményes megszervezésével egyidejűleg a kormány kérlelhetetlenül érvényt szerez a megállapított legmagasabb béreknek és ezek alapján vizsgálja felül a faárakat.

Az egyesület állandóan napirenden tartja a kérdést, vezetői közvetlenül a Miniszterelnök Úrnak is jelentést tesznek az ügyről és a közgyűlés nevében is sürgős orvoslást fognak kérni. *(Élénk helyeslés!)*

Festetics Pál gróf *(szólásra jelentkezését lelkes taps fogadja):* Tisztelt Közgyűlés! Én a Hubertus Magyar Vadászati Védegylet nevében teljesítem azt a kedves kötelességemet, hogy az urakat szívből üdvözöljem.

Sok mondanivalóm volna, ami a szívemen fekszik, de valahogyan nehéz annak kifejezést adnom. De talán felesleges is, mert az előbbi kedvesen megnyilatkozó taps biztosít engem arról, hogy meg fogják érezni, amit én nem is tudok, csak egyetlen egy mondatba tömörítve elmondani: a magyar erdészeket őszintén, teljes szívemből szeretem. *(Taps és éljenzés!)*

Szent-Ivány Géza dr.: A Magyar Vadászok Országos Szövetségének az üdvözlését tolmácsolja. Az idők komolysága minden téren a legteljesebb megértést és összefogást követeli; az Országos Erdészeti Egyesület munkássága ebben a tekintetben is példaadó; további fáradozásaira Isten áldását kéri. *(Taps!)*

vitész Waldbott Kelemen báró elnök: Az egyesület őszinte köszönetét fejezi ki a meleghangú üdvözlésekért, és a tárgysorozat következő pontjára, a díszlevelek átnyújtására tér át.

„Tisztelt Közgyűlés! *Széchenyi Istvánnak*, a Legnagyobb Magyaroknak, örökéletű tanítása, hogy „csak a multnak megbecsülésén épülhet fel a jelen“.

Mindnyájan tudjuk, hogy ez a tétel különösen a konzervatív szellemű, százesztendőkkel számoló erdőgazdaságban érvényes, ahol minden intézkedés fokozott megfontolást igényel. Mert hiszen egyetlen elhamarkodott lépés évtizedek eredményeit teheti kétségessé, és a késő utódokat foszthatja meg a jogosan várt terméstől.

Ezért nem is csodálhatjuk, hogy éppen az erdészet az a gazdasági ág, amely mindíg különösen megbecsülte tanítómestereit.

Minden tudomány fejlődik. A mi szakmánkban is vetődnek fel új gondolatok, születnek új eredmények, és mégis hányszor látjuk, hogy azok évtizedekkel előbb felállított tételeket vagy leszűrt tapasztalatokat igazolnak.

Megnyugvásunkra szolgál, hogy a későbbi nemzedék ilyen esetekben sohasem késik az elődök éleslátásának, bölcs mérséklétének és komoly törekvéseinek teljesmértékű méltánylásával.

Az összes gazdasági ágakatok között elsősorban az erdészet az, ahol egy szorgos munkában eltöltött élet — még ha sokrétű hivatásunk kisebb körét öleli is fel — mindig számottevő eredményekkel gazdagítja tudásunkat. Mert a nagy természet nyitott könyvében való szakadatlan buvárkodás számos olyan apró részletké-

dést tisztáz, amelynek mindegyike egy-egy téglá a tökéletesítés örökkétartó építésében.

Ezekre az adatokra az egész közösségnek szüksége van, mert csak a megfigyelések sokaságából lehet a helyes következtetések biztos alapját megteremteni.

Akik egy emberöltőt meghaladó időt töltöttek az erdészet gyakorlati szolgálatában, és ezenfelül számos szellemi és gazdasági harcában is résztvettek, azok olyan értékei a társadalmunknak, amelyekre mindnyájan büszkeséggel tekinthetünk.

Különös büszkesége azonban Egyesületünknek, hogy a magyar erdőgazdaság kitűnőségeit kivétel nélkül tagjai sorában tisztelheti, sőt éppen ők azok, akik egyesületünk minden megmozdulásában az élen jártak.

Mai közgyűlésünk tárgysorozatának legkedvesebb pontja, hogy azokat a tagjainkat ünnepeljük, akik 50 év előtt állottak zászlónk alá, s azóta tántoríthatatlan hűséggel és szakszeretettel harcoltak velünk a közösség érdekeit szolgáló eszmékért.

Amikor ma elismerésünk és tiszteletünk jeléül az 1939. évben alapított díszoklevelet átnyújtjuk nekik, hangsúlyozni kívánom, hogy Egyesületünk nagy elégtétele ez a pillanat, mert annak a jele, hogy munkánk nem múló sikerekre pályázik, hanem valóban maradandó eredményekkel kívánja a haza javát szolgálni.

Akik 50 év óta fegyvertársaink, azok itt tanúságot tehetnek arról, hogy jóban, rosszban *sohasem tagadtuk meg nagynevű alapítóink szellemét*, és anyagi szegénységünkben is *mindennél drágább erkölcsi értékünknek tartottuk tagtársaink ragaszkodását és munkakészségét.*

Köszönjük tiszta szívvel a mai napon itt ünnepelt kedves tagtársainknak, hogy kitartottak mellettünk, hogy eljöttek, és módot adtak nekünk szeretetünk és nagyrabecsülésünk nyilvánítására.

Amikor a díszoklevelet átnyujtom nekik, mindnyájunk nevében tartós egészséget és sok sikert kívánok további működésükhöz, egyben pedig arra kérem őket, őrizték meg számunkra továbbra is irántunk eddig tanúsított megértésüket és végtelenül jóleső baráti érzelmeiket.

Isten éltesse őket soká! *(Lelkes taps és éljenzés!)*

Tisztelettel bejelentem, hogy kedves ünnepeltjeink közül gyengélkedésük miatt személyesen nem jöhettek el *Dobó Jenő* püspöki uradalmi főerdőmérnök (Farkasgyepü), *Nagy László* m. kir. gazdasági főtanácsos (Nagymaros) és *Sipos Antal* ny. hercegi erdőtanácsos (Körmeny); nekik postán küldjük el az oklevelet.

Személyesen veszik át — a közgyűlés meleg tapsai közben — oklevelüket: *Dercsényi Kálmán* ny. m. kir. főerdőtanácsos (Szatmárnémeti), *Kovássy Kálmán* ny. min. tanácsos (Debrecen), *Osztró-*

Luczky Miklós dr. nagybirtokos, ny. főispán (Budapest), *Szabó Ignác* ny. m. kir. főerdőtanácsos (Nagybátony) és *Székács Vince* ny. min. tanácsos (Pestszenterzsébet).

Osztroluczky Miklós dr.: Az ünnepeltek nevében válaszol az üdvözlésre. Az Egyesület tekintélyes és eredményekben gazdag multra tekinthet vissza. Hivatása szerint a nemzeti vagyoni legjelentősebb részének az érdekképviselője. Feladatát mindig híven és lelkes szakszeretettel teljesítette; mostani vezetősége különösen nagy odaadással küzd az erdőgazdaság jobb jövőjéért, és számottevő eredményekre tekinthet vissza.

Az Egyesület minden tagját örömmel és büszkeséggel tölti el az a tudat, hogy a fejlődés vonala felfelé ívelő; adja a Mindenható, hogy a következő nemzedék zavartalanul építhessen tovább a most lerakott alapokon. (*Taps!*)

vitéz Waldbott Kelemen báró, elnök: Következik az 1941. évi zárószámadás és az 1943. évi költségvetés letárgyalása; az igazgatóválasztmány mind a kettőt elfogadásra ajánlja a közgyűlésnek. (*Felkiáltások: Elfogadjuk!*)

Ha az igazgatóválasztmány javaslatához hozzá méltóztatnak járulni, akkor határozatként kimondom, hogy a közgyűlés mind a zárószámadást, mind pedig a költségvetést egyhangúlag elfogadta.

Következik az 1943. évi közgyűlés helyének és idejének a megállapítása.

Biró Zoltán ügyvezető: Amíg a háború tart, gondolni sem lehet arra, hogy vidéken tartsunk közgyűlést. Ezért tisztelettel kérem, méltóztassanak az igazgatóválasztmánynak felhatalmazást adni arra, hogy a mindenkori helyzet alapos mérlegelésével döntson a közgyűlés helye és ideje tekintetében.

A közgyűlés az ügyvezető indítványát egyhangúlag magáévá teszi.

vitéz Waldbott Kelemen báró elnök: Következik az igazgatóválasztmány kiegészítése, 2 elhunyt és 14 kilépő tag helyének a betöltésével. A szavazatszedő bizottság elnökeül *Rochlitz Béla*, tagjaiul pedig *Takács János* és *Csóka József* urakat kérem fel, és a szavazás tartamára az ülést felfüggesztem.

*

vitéz Waldbott Kelemen báró, elnök (szünet után): Tisztelt Közgyűlés! Az ülést újból megnyitom. *Roth Gyula* egyetemi tanár úr Öméltóságáé a szó.

Roth Gyula: A gyantatermelés fontosságára hívja fel néhány szóval a közgyűlés figyelmét. A háború ezen a téren is fokozott igényeket támaszt; behozatalra nem lehet számítani, és ezért min-

den lehetőséget meg kell ragadni önellátásunk minél teljesebb kiépítésére. Kellő gondosság és felügyelet érvényesítésével a gyantacsapolás semmiféle kárt nem okoz, sőt jelentős mellékjövédelmet biztosít az erdőbirtokosnak. A legcélszerűbb eljárást az „Erdészeti Lapok”-ban részletesen ismertetni fogja; kéri kartársait, fogadják azzal a megértéssel a kérdést, amelyet a hadbanálló nemzet érdekei joggal megkövetelhetnek.

Bíró Zoltán ügyvezető: Ismerteti *Ajtay Jenő*nek a tűzifaárak felemlése és *Lády Géza* urad. erdőtanácsosnak az erdőőri szakvizsga szélesebb körű engedélyezése iránt benyújtott indítványát. Bejelenti, hogy az igazgató-választmány határozata értelmében az Egyesület mind a két ügyben felterjesztéssel kíván fordulni a Miniszterelnök, illetőleg a Földművelésügyi Miniszter Úrhoz; kéri, hogy járuljon ehhez a közgyűlés is hozzá a maga súlyával.

A közgyűlés egyhangúlag az ügyvezető indítványa szerint határoz.

Tilesch Leó: a Magyar Általános Kőszénbánya nevében arra kéri erdőmérnök-kartársait, kövessenek el mindent a bányafatermelés fokozása érdekében. A vállalat bányafakészletei alig másfél hónapra elegendők, és nem szorul bővebb magyarázatra milyen súlyos következményekkel járna, ha termelést csak napi 100—200 vasúti kocsiakománnyal lenne kénytelen csökkenteni. Ma bodza kivételével mindenféle fajtát átvesznek a bányavállalatok; csak egy a fontos: minél nagyobb mennyiségeket termeljen számukra a magyar erdőgazdaság. (*Helyeslés!*)

Rochlitz Béla: Tisztelt Közgyűlés! Jelentem, hogy az igazgató-választmány megürült tagsági helyeinek a betöltésére beérkezett összesen 66 szavazat. A legtöbbit a következő tagok kapták: *Bartha Dezső*, dr. *vitéz Festetics Kristóf* gróf, dr. *Forgách Balázs* gróf, *Ivanich Ferenc*, *Klőzel Oszkár*, *Matusovits Péter*, *Orosz Antal*, *Osztroluczky Miklós* dr., *vitéz Rábay Gyula*, *Roth Gyula*, *Schenkel László*, *Schmid Ernő*, *Véssei Ferenc*, *Vuk Gyula*, *vitéz Walla Ferenc* és *Zólogy Imre*.

vitéz Waldbott Kelemen báró elnök: A szavazás eredménye alapján határozatként kimondom, hogy a felsorolt urakat a közgyűlés az igazgató-választmány tagjaiul választotta meg. (*Éljenezés!*)

Tisztelt Közgyűlés! Targysorozatunk ezzel kimerült; még egyszer köszönöm a megjelentek szíves érdeklődését, és a közgyűlést berekesztem.

*

A szokásos közös ebédet — amelyen a háborús nehézségek ellenére is mintegy 80-an vettek részt — ebben az évben is a Panonia-szállóban tartottuk meg.

Az első pohárköszöntőt Elnökünk mondotta a *Kormányzó Úr* Öföméltóságára. *Hendrey József* az elnököt köszöntötte fel, aki a néki juttatott elismerést melegsavú méltatásban *Biró Zoltánnal* osztotta meg. *Zólogy Imre* igen ötletes pohárköszöntőben a díszoklevéllel kitüntetett tagokat élte, míg *Festetics Pál* gróf — szinte hagyományosan — a magyarság örök értékeire és erőforrásaira mutatott rá, gondolatokban gazdag, gyönyörűen felépített beszédében.

Jegyzőkönyv

az Országos Erdészeti Egyesület igazgatóválasztmányának Budapesten, az Egyesület székházában 1942. évi december hó 18-án, délelőtt 1/2 10 órai kezdettel, a közgyűlést megelőzően tartott üléséről.

Megjelentek: *vitéz Waldbott Kelemen* báró elnök, *Térji Béla* és *ifj. Teleki József* gróf alelnökök, *Biró Zoltán* ügyvezető, *Mihályi Zoltán* dr. titkár, továbbá *Keglevich Gyula* gróf tiszteletbeli tag, valamint *Ajtay Jenő*, *Bartha Dezső*, *Beniczky Elemér*, *Földváry Miksa*, dr. *Károlyi István* gróf, *Klőzel Oszkár*, *Kovács Gábor*, *vitéz Lámfalussy Sándor*, *Lengyel Sándor*, *Mailáth György* gróf, *Molcsány Gábor*, *vitéz Onczay László*, *Orosz Antal*, *Osztroluczky Miklós* dr., *Papp Béla*, *Papp-Szász Tamás* dr., *Rochlitz Béla*, *Roth Gyula*, *Schenkengel László*, *Schmid Ernő*, *Tóth Bódog*, *Urbánfy Ignác*, *Véssei Mihály* és *Zsombory Ignác* választmányi tagok.

vitéz Waldbott Kelemen báró, elnök: Tisztelt Igazgató-választmány! Üdvözlöm a megjelent urakat és az Országos Erdészeti Egyesület igazgató-választmányának a mai napra egybehívott ülését megnyitom.

Megállapítom, hogy idejéről a választmányi tag urakat szabályszerűen értesítettük, és ülésünk a megjelentek számára való tekintettel határozatképes.

Távolmaradásukat kimentették: *Széchenyi Bertalan* gróf tiszteleti tag, *Esterházy Móric* gróf, *Fekete Zoltán*, dr. *vitéz Festetics Kristóf* gróf, *Kardoss Kálmán*, *Matusovits Péter*, *Rimler Pál* és *Tuzson János* dr. választmányi tagok.

A jegyzőkönyv hitelesítésére *Mailáth György* gróf és *Véssei Mihály* Öméltóságáikat kérem fel.

Tisztelt Igazgató-választmány! Mai ülésünk tulajdonképen csak előkészítője a közgyűlésnek, amelynek a színhelye ugyancsak ez a terem.

Tisztelettel kérem ezért, méltóztassanak hozzájárulni, hogy azonnal tárgysorozatunkra térhessenek és méltóztassék lehetővé tenni, hogy azzal rövid időn belül végezhesünk.

Biró Zoltán ügyvezető (napirend előtt): Tisztelt Igazgató-választmány! Mai tárgyalásunk előtt egy kedves kötelességet kell teljesítenem.

A *Kormányzó Úr* Öföméltósága elnökünk a haza szolgálatában szerzett kiváló érdemeiért a m. kir. titkos tanácsosi méltósággal tüntette ki. (*Lelkes taps és éljenzés!*)

Úgy érzem, a közös óhajnak teszek eleget amikor Önagyméltóságát ebből az alkalomból őszinte szeretettel üdvözlöm, és igaz szívből jövő szerencsekívánatainkat fejezem ki.

Meggyőződéssem, hogy ez a kitüntetés a választmány minden tagjában olyan nagy örömet keltett, mint bennünk, akik már hosszú idő óta vagyunk Ónagyméltósága munkatársai.

Méltóztassék hozzájárulni, hogy ennek az örömünknek jegyzőkönyvünkben is kifejezést adhassunk. (*Helyeslés!*)

Adjon az Úrsten a Bátor Úr Ónagyméltóságának erőt, egészséget, hogy ezt a tisztségét, ameyet kezdettől fogva olyan nagy buzgalommal töltött be, egyesületünk fejlődése érdekében és magyar hazánk javára még sokáig viselhesse. (*Hosszan tartó taps!*)

vitéz Waldbott Kelemen báró, elnök: Hálás köszönetet mond az üdvözlésért. Úgy érzi, hogy kitüntetése munkatársainak is szól, kéri őket, támogassák továbbra is az eddig tanúsított buzgósággal.

Mihályi Zoltán dr. titkár: Ismerteti a M. Kir. Földművelésügyi Miniszter Úr 98.831/1942. számú leiratát, amelyben az Országos Erdőgazdasági Tanács megújításával kapcsolatban az Országos Erdészeti Egyesület részéről kiküldendő tagokra vonatkozólag kér javaslatot.

Az igazgató-választmány egyhangúlag úgy határoz, hogy az Országos Erdőgazdasági Tanács rendes tagjaiul *Biedermann Imre báró, Esterházy Móric gróf, dr. vitéz Festetics Kristóf gróf, dr. Forgách Balázs gróf, Prónay György báró, ifj. Teleki József gróf és vitéz Waldbott Kelemen báró* erdőbirtokosokat, továbbá *Biró Zoltán, Czillinger János, Csizmazia László, Horváth Miklós, vitéz Lámfalussy Sándor, vitéz Onczay László, Papp Béla és Térfi Béla* erdőmérnököket, póttagjaiul pedig *Papp-Szász Tamás dr. és Osztrólcuzky Miklós dr.* erdőbirtokosokat, valamint *Ajtay Jenő és Urbánfy Ignác* erdőmérnököket ajánlja.

Biró Zoltán ügyvezető: Bemutatja a számvizsgáló bizottság jelentését az egyesület 1941. évi zárószámadásáról és az 1943. évre vonatkozó költségvetési javaslatát.

Az igazgató-választmány a részletes tárgyalás mellőzésével egyhangúlag úgy határoz, hogy mind a zárószámadást, mind pedig a költségeloirányzatot elfogadásra ajánlja a közgyűlésnek.

Biró Zoltán ügyvezető: Beszámol arról, hogy az egyesület ismételt felterjesztéssel fordult a M. Kir. Vallás- és Közoktatásügyi Miniszter Úrhoz a Műegyetem erdőhasználati tanszékének rendes tanári állássá való szervezése érdekében, mert ennek a régóta vajudó kérdésnek a méltányos megoldását fontos szakszempontok követelik. Felolvassa a Miniszter Úrnak hozzá intézett levelét, amely az 1944. évre kilátásba helyezi a kérés teljesítését és bejelenti, hogy a Miniszter Úr a felsőházban előszóval is megígérte a kérdés mielőbbi megoldását.

Az igazgató-választmány az ügyvezető tájékoztatását örömmel veszi tudomásul.

Biró Zoltán ügyvezető: Bejelenti, hogy az erdőőri szakvizsga letételének szélesebb körű engedélyezése érdekében három, csaknem azonos tartalmú indítvány futott be az Egyesülethez, mégpedig az Egri Főkapitányi és Papnöveldei Uradalom Erdőhivatalától, az Egri Érseki Uradalom Erdőfelügyelőségétől és *Lády Gézától*; az utóbbi egyenesen a közgyűléshez intézte javaslatát.

Mind a három beadvány egyformán sérelmesnek minősíti, hogy azok a szakiskolát nem végzett erdőőrök, akik részint már 6—8 év óta állanak alkalmazásban, minden tekintetben kifogástalanul töltik be a reájuk bízott munkakört, és esetleg már hazájukért is véreztek a harc-

téren, nem tehetik le a szakképzettségük alaki igazolását jelentő vizsgát csak azért, mert annakidején nem volt meg az anyagi lehetőségük ahhoz, hogy a két évet az alerdész szakiskolában tölthessenek, és ezért nem is folyamodhattak felvételükért. A szakvizsga letételét szabályozó 84.800/1942. F. M. számú rendelet 12. §-a számos igen derék, becsületes és kitűnően gyakorlott erdőőr elől zárja el az érvényesülés lehetőségét, és sok erdőgazdaságnak nehezíti meg a helyzetét, mert a szakvizsgabizonyítvány megszerzésének a lehetőségétől elzárt erdőőrök nagyrésze inkább más pályán keres elhelyezkedést. Ne legyen a vizsgárbocsátás előfeltétele csupán az a körülmény, hogy a jelentkező jobb anyagi körülmények között volt, hanem részesüljenek kellő méltánylásban az elbírálás során a több évi buzgó gyakorlati szolgálat és a harctéren szerzett érdemek is.

Az igazgató-választmány az ügyvezető javaslatára egyhangúlag magáévá teszi *Lády Géza* indítványát és úgy határoz, hogy felterjesztésben kéri a földművelésügyi miniszter urat, terjessze ki az erdőőri szakvizsga letételének a lehetőségét — 1-2 évben megállapítandó határidővel — azokra az erdőőrökre: 1. akik legalább félévig tűzvonalszolgálatot teljesítettek, vagy a harctéren megbesbesültek, illetőleg megbetegedtek, és — katonai szolgálatukat is beleértve — legalább 3 év óta állanak megszakítás nélkül erdőgazdasági alkalmazásban; 2. akik községi és erdőfelügyelőségi bizonyítványokkal tudják igazolni, hogy a rendelet kibocsátása előtti években vagyontalanságuk miatt a szakiskola költségeit vállalni nem tudták, és ezért nem folyamodhattak felvételükért, de legalább 4 év óta megszakítás nélkül erdőőri szolgálatot teljesítenek, és a szakvizsga-bizonyítvány megszerzésére való érdemeiket munkaadójuk igazolja.

Egyben elhatározza az igazgató-választmány, hogy a felterjesztésekben foglaltakhoz a közgyűlés hozzájárulását is kikéri.

Ajtay Jenő: Bejelenti, hogy a közgyűlés elé indítványt óhajt terjeszteni a tűzifa elosztása, az elosztás lebonyolítása és a tűzifaárak felemlése ügyében. Példákkal igazolja, hogy az elosztás körül milyen bonyodalmak keletkeznek, és mennyire lehetetlenné teszi a további termelést az árák alacsony szintje.

Bíró Zoltán ügyvezető: Ismételten rámutat arra, mennyit fáradozott az egyesület a jelenlegi, valóban nagyon súlyos helyzet megoldásán. A sok emlékiratnak, küldöttségjárásnak azonban mindeddig, sajnos, nem volt számottevő eredménye. A miniszter urak külön-külön kifejezést adtak annak, mennyire ismerik a nehézségeket, és valóban meg is kísérelték az érdekképviselet álláspontjának az érvényesítését, de politikai akadályok mindig elgáncsolták azt. Célszerű lenne ezért most már közvetlenül a Miniszterelnök Úrhoz fordulni.

vitész Waldbott Kelemen báró, elnök: Hangsúlyozza, hogy Németországban, a szervezés klasszikus hazájában, sem vezettek eredményre a kényszertermelések; a szükségletek biztosítása csak az árák megfelelő megállapítása után sikerült.

Molcsányi Gábor: Kijelenti, hogy a földművelésügyi minisztérium álláspontja teljesen azonos az egyesületével, az erdészeti főosztályok tehát készséggel támogatják az érdekképviselet minden megmozdulását.

Az igazgató-választmány egyhangúlag úgy határoz, hogy *Ajtay Jenő* indítványa értelmében azt a javaslatot terjeszti a közgyűlés elé,

forduljon az egyesület megegyeszer összefoglaló emlékirattal egyenesen a Miniszterelnök Úrhoz.

Mihályi Zoltán dr. titkár: A Bánya-, Kohó- és Erdőmérnökhallgatók Ifjúsági Köre kiadásában megjelenő „*Bástyánk*” c. folyóirat szerkesztőségének segély iránti kérvényét ismerteti.

Javaslatára az igazgató-választmány 200.— P segélyt szavaz meg a folyamodónak.

vitéz Lámfalussy Sándor: A múlt választmányi ülésen tett indítványa kiegészítéseképpen azt javasolja, kérje az egyesület a Földművelésügyi Miniszter Úr közbenjárását ahhoz, hogy a fuvarozásra is berendezkedett erdőgazdaságok a saját lovaik részére szükséges, kellő mennyiségű szemestakarmányt és szénát az általános beszolgáltatás alkalmával visszatarthassák.

Kétségtelen ugyanis, hogy a katonai szervezettel történő szállítás egymaga nem oldja meg az ország faelátását, mert ez a segítség nem juthat el mindenhova és nem állhat azonnal rendelkezésre. Igen fontos tehát, hogy a kormány a házi fuvarozás megerősödését minél jobban elősegítse. Fát fuvarozni azonban csak úgy lehet, ha minden ló legalább napi 5 kg zabot és 10 kg szénát kap; a felterjesztésben tehát ennek a mennyiségnek a biztosítását kell kérni.

vitéz Waldbott Kelemen báró, elnök: Arra kéri az igazgató-választmánynak azokat a tagjait, akik az Országos Magyar Gazdasági Egyesület munkájában is tevékeny részt vesznek, hallassák kellő súllyal szavukat az erdőgazdasági fuvarozás takarmányszükségletének a biztosítása érdekében, ha majd a *Jurcsék-féle* terménybeszolgáltatási tervet a tavasz folyamán részletes megvitatásra kerül.

vitéz Onczay László és az ügyvezető felszólalása után az igazgató-választmány vitéz Lámfalussy Sándor indítványát egyhangúlag magáévá teszi.

Mihályi Zoltán dr. titkár: Bejelenti, hogy felvételüket kérték az egyesületbe: a Dunamelléki Ref. Egyházkerület Vagyonkezelősege mint erdőbirtokos, *Iváncsevics János* és *Sághi István* erdőmérnökök, *Táborny István* erdőmérnökhallgató, *Nagy József Zsigmond*, *Rády Károly*, *Taucz Sándor* és *Tóth Gyula* erdőüzemi tisztek.

Indítványára az igazgató-választmány valamennyi jelentkezőt egyhangúlag az egyesület sorába iktatja, és egyéb tárgy hijján az elnök az ülést berekeszti.

Felelős kiadó: dr. Mihályi Zoltán.